

The background is a light green forest scene. In the center-right, there is a faint silhouette of a woman in a dress standing with her hands on her hips. The foreground is filled with dark green tree branches and leaves, some of which are in sharp focus while others are blurred.

linger

várunk

maggie stiefvater

fine selection

Maggie Stiefvater

linger
várunk

Maggie Stiefvater

linger
várunk

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Maggie Stiefvater
A mű eredeti címe: Linger

Fordította: Gazdag Tímea
A verseket fordította: A. Katona Ildikó
Szerkesztette: Dávid Anna

Copyright © 2010 by Maggie Stiefvater.
All rights reserved.
Published by arrangement with Scholastic Inc., New York

ISSN: 2060-4769
ISBN 978 963 245 265 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor, Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Tessnek, részben az okos dolgokért,
de leginkább az okos dolgok közötti
apróságokért.*

Előszó

Grace

EZ EGY FIÚ TÖRTÉNETE, AKI VALAHA FARKAS VOLT, és egy lányé, aki azzá vált.

Alig néhány hónapja még Sam volt a mesebeli lény. Az ő betegsége volt gyógyíthatatlan. Az ő búcsúja jelentette a legtöbbet. Az ő teste volt rejtély, túl furcsa és csodálatos és rémisztő, hogy felfogható legyen.

De most tavasz van. A meleggel hamarosan a többi farkas is leveti a farkasbundát, és visszatérnek emberi testükbe. Sam Sam marad, és Cole Cole lesz, csak én vagyok, aki bizonytalan a saját bőrében.

Tavaly még ezt akartam. Rengeteg okom volt arra, hogy a házunk mögötti erdőben élő farkasfalka tagjává akarjak válni. De most, ahelyett, hogy a farkasokat figyelném, és arra várnék, hogy egyikük odajöjjön hozzám, ők figyelnek engem, és várják, hogy odamenjek hozzájuk.

A szemük, emberi szem farkaskoponyában, a vízre emlékeztet: mint a víz tiszta kéksége, úgy tükrözi a tavaszi eget, az esőben habzó patak barnáját, a nyári tó zöldjét, amikor az algák virágozni kezdenek, a hó-tól elfojtott folyó szürkéjét. Akkoriban csak Sam sárga szeme figyelt engem az esőáztatta nyírfák közül, de most az egész falka tekintetének súlya rám nehezedik. A tudott dolgok súlya, a kimondatlanoké.

Az erdei farkasok idegenek, most, hogy ismerem a farka titkát. Csodálatosak, csábítóak – de ennek ellenére idegenek. Minden szempár mögött egy ismeretlen emberi múlt rejtőzik. Sam az egyetlen, akit valaha igazán ismertem, és ő most is mellettem van. Ezt akarom, a kezemet Sam kezében, a nyakamhoz simuló arcát.

De a testem elárul. Most én vagyok az ismeretlen, a kiismerhetetlen.

Ez egy szerelmi történet. Sosem tudtam, hogy milyen sokféle szerelem létezik, vagy hogy a szerelem milyen sokféle dologra viszi rá az embert.

Sosem tudtam, hogy ilyen sokféleképpen lehet elbúcsúzni.

Első fejezet

Sam

A MINNESOTAI MERCY FALLS EGÉSZEN MÁSKÉPP FEST, ha tudod, hogy az életed hátralévő részében ember leszel. Azelőtt olyan hely volt, amely csak a nyári melegben létezett, betonjárdákkal, a nap felé nyújtózkodó levelekkel, és mindenén érezni lehetett a meleg aszfalt és a levegőben terjengő kipufogógáz szagát.

Most, amikor a tavaszi gallyak ritkán látott, lágy, rózsaszínű fodrokat növesztettek – ide tartoztam.

Amióta elvesztettem farkasbőrömet, megpróbáltam újból megtanulni, hogyan legyek fiú. Visszaszereztem a régi állásomat a Ferde Polcban, a lapozás hangja és új szavak vettek körül. Egy Volkswagen Golfra cseréltem örökölt terepjárómat, amely tele volt Beck és a farkasokkal töltött életem illatával. A Golf épp elég tágas volt nekem, Grace-nek és a gitáromnak. Próbáltam nem összerendezni, amikor éreztem, hogy hideg levegő áramlik be egy hirtelen kinyíló ajtón. Próbáltam észben tartani, hogy többé nem vagyok egyedül. Éjjelente Grace-szel bebújtunk az ágyba, a testéhez simultam, beszívtam az új életem illatát, és az ő szívveréséhez igazítottam az enyémet.

Ha a mellkasom összeszorult a szél sodorta farkasüvöltéstől, legalább vigaszt nyújtott ez az egyszerű, hétköznapi élet. Várhattam a karácsonyt, amit hosszú éveken át együtt töltünk majd. Abban a kiváltságban volt részem, hogy ebben az ismeretlen testemben öregedjek meg. Tudtam ezt. Mindenem megvolt.

*Magamban hordom, mit nyújt az idő,
hirtelen elébem tárul a jövő.*

Elkezdtem magammal hordani a gitáromat a könyvesboltba. Az üzlet nyugalmas volt, órák teltek el anélkül, hogy bárki is hallotta volna, amint magamban énekelem a szövegeimet a könyvekkel telirakott falaknak. A kis jegyzetfüzet, amit Grace-től kaptam, lassan megtelt szavakkal. Minden új dátum, amelyet egy-egy lap tetejére firkantottam, diadal volt az eltűnő tél felett.

Ez is olyan nap volt, mint a többi: a nedves reggeli utcákat elkerülte a fogyasztói társadalom. Nem sokkal azután, hogy kinyitottam a boltot, meglepetten hallottam, hogy valaki belép. A székem mögötti falhoz támasztottam a gitárt, és felnéztem.

– Szia, Sam – mondta Isabel. Furcsa volt egyedül látni őt, Grace társasága nélkül, és még furcsább volt itt a könyvesboltban, puha fedelű könyveim barlangjának lágy valóságától körülvéve. Tavaly télen elveszítette a bátyját, amitől keményebb lett a hangja, és élesebb a tekintete, mint amikor először találkoztam vele. Rám nézett – ravasz, fásult pillantással, amitől naivnak éreztem magam.

– Mi újság? – kérdezte, és leült a mellettem álló üres székre, keresztbe tette hosszú lábát. Grace a szék lábai alá rejtette volna a magáét. Isabel meglátta a teámat és belekortyolt, aztán hatalmasat sóhajtott.

A megbecstelenített teára pillantottam.

– Nem sok. Új frizura?

Tökéletes, szőke loknijai eltűntek, és brutálisan rövid hajat viselt, amelytől gyönyörű volt és sebzett.

Isabel felhúzta az egyik szemöldökét.

– Sosem gondoltam rólad, hogy a nyilvánvaló dolgokért rajongsz, Sam – mondta.

– Nem is – feleltem, és felé toltam az érintetlen papírpoharat. Mintha megtelt volna jelentéssel, ha ittam volna belőle őutána. Aztán hozzátettem: – Egyébként azt kellett volna mondanom, hogy „Hé, nem kéne suliban lenned?”

– Touché – jegyezte meg Isabel, és elvette a teámat, mintha mindig is az övé lett volna. Hanyag eleganciával ült a támlátlan széken. Én úgy görnyedtem az enyémen, mint egy keselyű. A falóra szám-lálta a másodperceket. Odakint nehéz, fehér felhők lógtak az utca felett, mintha még mindig tél lenne. Figyeltem, ahogy egy esőcsepp végigfut az ablakon, hogy aztán fagyottan a járdára pattanjon. A gondolataim az ütött-kopott gitártól a pulton heverő Mandelstam-kötethez kalandoztak („*Ván testem – vele én már mit tegyek, / annyira enyém és egyetlenegy*”¹). Végül lehajoltam, és a lejátszón, amely a pult alá volt tolvá, megnyomtam a PLAY gombot, hogy újraindítsam a zenét.

– Farkasokat láttam a házunknál – mondta Isabel. Meglötykölte a folyadékot a poharában. – Ennek vágottfű-íze van.

– Jót tesz – mondtam. Hevesen kívántam, bárcsak ne itta volna meg; a forró folyadék biztonsági háló volt a hideg időben. Még akkor is, ha tudtam, hogy már nincs rá szükségem, a kezemben tartva bizto-sabbnak éreztem emberformámat. – Milyen közel a házhoz?

Vállat vont.

¹ Pór Judit fordítása

– A tetőtérből látom őket az erdőben. Világos, hogy nincs bennük túl sok életösztön, különben kerülnek az apámat. Aki nem rajong értük. – A pillantása rátalált a nyakamon lévő szabálytalan sebhelyre.

– Emlékszem – mondtam. Isabelnek sem volt oka kedvelni a farkasokat. – Ha bármelyikük az utadba kerülne, mint ember, szólj, rendben? Mielőtt apád kitömi őket, és beteszi a foyer-be. – Hogy finomítsam a hatását, a *foyer*-t úgy mondtam, mint a franciák: *foajé*.

Isabel hervasztó pillantása egy kevésbé erős embert kővé változtatott volna.

– Ha már *foajékról* beszélünk – mondta –, most egyedül laksz abban a nagy házban?

Nem laktam ott. Egy részem tudta, hogy Beck házában kéne lennem, fogadnom a régi farkatagokat, amikor a tél elmúltával emberalakot öltenek, figyelni a négy új farkasra, akiket fel kellett készíteni az átváltozásra, de a másik részem gyűlölte a gondolatát, hogy ott kóvályogjak, miközben nincs remény, hogy viszontlátom Becket.

Amúgy sem volt az otthonom. Grace volt az otthonom.

– Igen – mondtam Isabelnek.

– Hazudós – felelte éles mosollyal. – Grace sokkal jobban tud hazudni, mint te. Mondd, hol vannak az orvosi könyvek? Ne nézz ilyen meglepve, tényleg okkal vagyok itt.

– Nem kételkedtem benne – mondtam, és a sarok felé mutattam. – Csak azt kellett kiderítenem, hogy mi az az ok.

Isabel lecsusszant a székről, és követte iránymutatásomat a sarokba.

– Azért jöttem, mert a Wikipédia néha nem tud mindent.

– Írhatnál egy könyvet azokról a dolgokról, amelyeket nem találsz meg a neten – mondtam. Most, hogy felállt, újra tudtam levegőt venni. Elkezdtem madarat hajtogatni egy számlamásolatból.

– Neked kellene – szólt Isabel –, tekintve, hogy te vagy az, aki képzeletbeli lény volt.

Pofákat vágva tovább hajtogattam a madaramat. A vonalkód fekete-fehér csíkokkal díszítette az egyik szárnyát, amitől a jeltelen szárny nagyobbak látszott. Fogtam egy tollat, hogy bevonalkázzam a másik szárnyat is, hogy tökéletes legyen, de az utolsó pillanatban meggondoltam magam.

– Mit keresel egyáltalán? Nincs túl sok igazi orvosi könyvünk. A nagy része inkább önségítő meg holisztikus cucc.

Isabel a polc mellé guggolva válaszolt:

– Nem tudom. Megismerem majd, ha meglátom. Minek is nevezik... az olyan vastag könyveket, amiben minden benne van, ami baja csak lehet az embernek?

– *Candide* – feleltem. De senki nem volt a boltban, aki értette volna a poént, így egy kis szünet után új javaslatot tettem: – *MSD Orvosi Kézikönyv?*

– Az az.

– Most nincs raktáron. De megrendelhetem. – Nem kellett megnézmem a leltárt, hogy tudjam, igazam van. – Újonnan nem olcsó, de valószínűleg találok neked egy használt példányt. A betegségek kellemetlenül változatlanok szoktak maradni. – Átfűztem egy zsinórt a papírdaru hátán, és felmásztam a pultra, hogy felakasszam. – Kicsit túlzás, nem, hacsak nem tervezed, hogy orvos leszel?

– Gondoltam rá – mondta Isabel olyan komolyan, hogy nem jöttem rá, hogy épp a bizalmába avat, amíg meg nem hallottam, hogy az ajtó újra csilingel, és újabb vásárló lép be.

– Máris ott vagyok – mondtam lábujjhegyen állva a pult tetején. A zsinórt próbáltam átdobni a felettem függő lámpatesten. – Csak szóljon, ha szüksége van valamire.

Bár csak egy szívdobbanásnyi csend támadt, észrevettem, hogy Isabel elhallgatott, de úgy, hogy szinte kiabálta felém a csendet. Tétovázva leengedtem a karomat.

– Ne zavartassa magát miattam – szólta a jövevény rezzenéstelen és ellentmondást nem tűrően hivatalos hangon. – Várok.

A hanglejtése hallatán elment a kedvem a saját hóbortomtól, hát megfordultam, és egy rendőrtisztet láttam meg a pult mellett, amint felém rám. A magaslati pontról mindent megfigyelhettem, ami a fegyverövén lógott: pisztolyt, adóvevőt, bors-sprayt, bilincset, mobiltelefont.

Ha az embernek titkai vannak, még ha nem is törvénytelen titkok, és egy rendőrtiszt jelenik meg a munkahelyén, annak rettenetes hatása van.

Lassan lemásztam a pult mögé, és kevés lelkesedéssel a darumra mutatva megszólaltam:

– Amúgy sem ment valami jól. Segíthetek... Keres valamit? – Haboztam a kérdéssel, mivel tudtam, hogy nem azért jött, hogy könyvekről beszélgessünk. Éreztem, hogy a pulzusom keményen és gyorsan lüktet a nyakamon. Isabel eltűnt, a bolt szemmel láthatóan üres volt.

– Valójában, ha nincs sok dolga, szeretnék beszélni önnel egy percet – mondta a tiszt udvariasan. – Samuel Roth, igaz?

Bólintottam.

– A nevem Koenig – mondta. – Olivia Marx ügyében nyomozok.

Olivia. Összeszorult a gyomrom. Oliviát, Grace legközelebbi barátainak egyikét, véletlenül harapták meg tavaly, és az elmúlt néhány hónapot farkasként töltötte a Boundary-erdőben. A családja azt hitte, megszökött.

Grace-nek kellett volna itt lennie. Ha a hazugság versenysport lett volna, Grace világbajnok lett volna. Ahhoz képest, hogy utálta a kreatív írás nevű tantárgyat, határozottan szenzációs mesemondó volt.

– Ó – mondtam. – Olivia.

Idegem voltam, hogy itt van egy zsarú, és kérdezősködik, de furcsa módon még idegesebb voltam a hallgatózó Isabel miatt, aki már tudta az igazságot. Elképzeltem, ahogy az egyik polc mögött guggol, és gúnyosan felhúzza a szemöldökét, amint kipukkan a hazugság a gyakorlatlanságom miatt.

– Ismerte őt, helyes? – A tiszt arcán barátságos kifejezés ült, de hogy lehet valaki barátságos, miközben úgy fejez be egy mondatot, hogy *helyes*?

– Kicsit – válaszoltam. – Párszor találkoztam vele a városban. De nem egy iskolába jártunk.

– Hová jár iskolába? – Koenig ismét csak tökéletesen kedves, társalgási hangnemet használt. Próbáltam megmagyarázni magamnak, hogy csak azért tűnik gyanakvónak, mert rejtegetnivalóm van.

– Magántanuló voltam.

– A húgom is az volt – mondta Koenig. – Az örületbe kergette anyánkat. Szóval, Grace Brisbane-t is ismeri, *helyes*?

Megint ez a *helyes*. Elgondolkodtam, hogy vajon azokkal a kérdésekkel kezdte-e, amelyekre már tudta a választ. Éreztem, hogy Isabel némán hallgatózik.

– Igen – feleltem. – A barátnőm.

Ez olyan információ lehetett, amiről valószínűleg nem volt tudomása, és valószínűleg nem is volt rá szüksége, nekem viszont volt okom rá, hogy Isabel hallja.

Meglepett, hogy Koenig elmosolyodik.

– Gondoltam – mondta.

Bár a mosolya őszintének tűnt, megdermedtem. Vajon csak játszik velem?

– Grace és Olivia jó barátnők voltak – folytatta Koenig. – Meg tudja mondani, mikor látta utoljára Olivíát? A dátum nem annyira

fontos, de sokat segítene, ha megpróbálná minél pontosabban meghatározni.

Felcsapott egy kicsi, kék jegyzetfüzetet, a ceruzája a papír fölött lebegett.

– Öhm. – Gondolkodtam. Pár hete láttam Olivíát, fehér bundája havas volt, de nem gondoltam, hogy ez a leghasznosabb információ, amit Koenignek adhatok. – A belvárosban láttam. Pontosabban itt. Az üzlet előtt. Grace-szel épp itt voltunk benn, Olivia pedig erre járt a bátyjával. De ez hónapokkal ezelőtt lehetett. Novemberben? Októberben? Épp mielőtt eltűnt.

– Gondolja, hogy Grace találkozott vele ez után az eset után?

Próbáltam állni a tekintetét.

– Elég biztos vagyok benne, hogy ő is akkor látta utoljára Olivíát.

– Nagyon nehéz egy tizenévesnek egyedül boldogulnia – mondta Koenig, és ezúttal biztos voltam benne, hogy mindent tud rólam, s a szavai tele voltak mögöttes gondolatokkal, ahogy Beck nélkül tengődöm. – Nagyon nehéz egy szökevénynek. Rengeteg okból szöknek meg a srácok, és amennyit Olivia tanáraitól és a családjától hallottam, a depressziónak is lehet köze hozzá. Sokszor a kamaszok csak azért szöknek meg, mert ki kell jutniuk a szülői házból, de nem tudják, hogyan boldoguljanak a kinti világban. Ezért néha csak a szomszéd házig menekülnek. Néha...

Félbeszakítottam, még mielőtt messzebb mehetett volna:

– Biztos úr... Tudom, mire akar kilyukadni, de Olivia nincs Grace-éknél. Nem Grace látja el élelemmel, és nem ő segíti. Olivia érdekében kívánom, hogy bárcsak ilyen egyszerű lenne a válasz. Grace miatt is nagyon szeretném. Nagyon szeretném azt mondani, hogy tudom, pontosan hol van Olivia. De mi legalább annyit gondolkodunk azon, hogy mikor jön vissza, amennyit maga.

Vajon Grace is így vezeti elő a legtökéletesebb hazugságait – olyasmivé alakítva, amit maga is el tud hinni?

– Értse meg, hogy meg kellett kérdeznem – mondta Koenig.

– Tudom.

– Nos, köszönöm, hogy időt szakított rám, és kérem, tudassa velem, ha bármit hall. – Koenig indulóban volt, de aztán visszafordult.

– Mit tud az erdőről?

Megdermedtem. Mozdulatlan, rejtőző farkas voltam a fák között, és imádkoztam, hogy ne lássanak meg.

– Tessék? – kérdeztem haloványan.

– Olivia családja azt mesélte, hogy a lány sok fotót készített az erdőben élő farkasokról, és hogy Grace-t is érdeklik. Ön is osztja a lányok érdeklődését?

Csak bólintani tudtam szótlanul.

– Gondolja, hogy van valami esély arra, hogy egyedül próbál ott élni, ahelyett, hogy másik városba menjen?

Pánik kapaszkodott az agyamba, amikor elképzeltem, hogy a rendőrség és Olivia családja négyzetméterről négyzetméterre átkutatja az erdőt, megvizsgálják a fákat és a farkasok búvóhelyét, hogy emberi élet jelére bukkanjanak. És valószínűleg meg is találják. Próbáltam könnyed hangot megütni:

– Olivia nekem sosem tűnt nomád típusnak. Ebben tényleg nem hiszek.

Koenig biccentett, mintha csak magának.

– Nos, még egyszer kösz.

– Szívesen – mondtam. – Sok szerencsét.

Az ajtó újra csilingelt, és becsukódott mögöttem. Amint láttam a járőrökcsit elhúzni a járdaszegély mellől, a könnyökömmel a pultra támaszkodva a tenyerembe tettem az arcomat. *Istenem.*

– Szép munka, csodagyerek – mondta Isabel az ismeretterjesztő könyvek közül felemelkedve egy sűrűlódó hang kíséretében. – Kicsit sem látszottál elmebetegnek.

Nem válaszoltam. Minden átfutott az agyamon, amiről a zsaru kérdezősködhetett volna, és sokkal jobban idegesített, mint amikor még ott volt. Megkérdezhetette volna, hogy hol van Beck. Vagy hogy hallottam-e három, Kanadában eltűnt srácról. Vagy hogy tudok-e valamit Isabel Culpeper bátyjának haláláról.

– Mi bajod? – kérdezte Isabel, ezúttal sokkal közelebből. Egy kupac könyvet tett a pultra, tetején a hitelkártyájával. – Teljesen jól kezelted. Csak rutinmunkát végeznek. Nem igazán gyanakszik. Istenem, neked remeg a kezed.

– Rémes bűnöző lenne belőlem – feleltem, de nem ezért remegett a kezem. Ha Grace velem lett volna, elmondtam volna neki az igazat: hogy azóta nem beszéltem zsaruval, hogy a szüleimet lecsukták, amiért felvágták az ereimet. Koenig rendőr pusztá látványa előkotort ezernyi emléket, amelyre évek óta nem gondoltam.

Isabel megvetően nézett rám.

– Helyes, hiszen nem is teszel semmi törvénybe ütközőt. Fejezd be a hisztit, és végezd a munkádat! Kérem a blokkot.

Számláztam, és becsomagoltam a könyveit, közben ki-kinéztem az utcára. A fejem rendőregyenruhák, farkasok és tíz éve nem hallott hangok zagyvaléka volt.

Miközben átadtam Isabelnek a szatyrot, a csuklómon eltemetett emlékektől lüktettek a régi hegek.

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha Isabel még mondani akarna valamit, de aztán csak megrázta a fejét, és így szólt:

– Egyesek nem csalásra termettek. Viszlát, Sam.

Második fejezet

Cole

NEM VOLT MÁS GONDOLATOM, CSAK EZ: Életben maradni.

És hogy csak ennyi gondolatom volt, nap mint nap, az maga volt a mennyország.

Gyér fenyőfák között futottunk, a mancsaink könnyedén érintették a hó emléktől nedves talajt. Olyan közel voltunk egymáshoz, hogy a vállunk össze-összeért, játékosan kapdostunk egymás felé, egymás alá buktunk, és átszökkentünk egymás fölött, akár halak a folyóban, szinte lehetetlen volt megállapítani, hol ér véget az egyik farkas, és hol kezdődik a másik.

Porrá dörzsölt moha és a fákon a jelzéseink vezettek át az erdön; éreztem a tó rothadó, növekvő illatát, mielőtt meghallottam volna a csobbanást. Az egyik farkas gyors képet küldött felém: a tó hideg, kék felszínén lágyan sikló kacsák. Egy másik farkas: egy szarvas és reszkető lábú borja jött inni a partra.

Semmi nem létezett ezen a pillanaton túl, ezeken a képeken és ezen a néma, erős köteléken kívül.

Aztán, hónapok óta először, hirtelen eszembe jutott, hogy valamikor voltak ujjaim.

Megbotlottam, lemaradtam a falkától. A vállaim csomóba rándultak és remegni kezdtek. A farkasok bekanyarodtak, néhány visszafordult, hogy maguk után hívjon, de nem tudtam követni őket. A földön tekeredtem, nyálkás őszi levelek ragadtak a bőrömrre, a nap forróságától eldugultak az orrlyukaim.

Ujjaim a friss, fekete földbe túrtak, a körmeim hirtelen védekezés-re képtelenül rövidek lettek, a föld alájuk ragadt, és beledörgölődött ragyogó színekben látó szemeimbe.

Cole voltam újra, és túl gyorsan jött a tavasz.

Harmadik fejezet

Isabel

AMIKOR A ZSARU BEJÖTT A KÖNYVESBOLTBA, aznap hallottam Grace-t először panaszkodni, hogy fáj a feje. Ez valószínűleg nem tűnik olyan érdekesnek, de mióta ismerem, sosem említett még annyit sem, hogy folyik az orra. Egyébként is mondhatni szakértője voltam a fejfájásoknak. Ez volt a hobbim.

Miután végignéztem, ahogy Sam ügyetlenkedik a zsaruval, visszamentem a suliba, amely életemnek ebben a szakaszában nélkülözhető volt. A tanárok nem igazán tudták, hogy mit kezdjenek velem, elakadtak a jó osztályzataim és a szörnyű hiányzásaim között, így hát sok mindent megúsztam. Kellemetlen megállapodásunk alapvetően így szólt: bemegyek az órákra, ők pedig hagyják, hogy azt csináljak, amit akarok, amíg nem vagyok rossz hatással a többiekre.

Így hát számítástechnika-órán első dolgom volt, hogy buzgón bejelentkeztem a munkaállomásomra, és nem annyira buzgón kipakoltam az aznap vett könyveket. Az egyik egy képes lexikon volt a betegségekről – vastag, porszagú, 1986-os kiadás. Valószínűleg az elsők között lehetett, amelyek a Ferde Polc raktárkészletébe kerültek. Miközben Grant tanár úr vázolta, hogy mit kell csinálnunk,

átlapoztam a könyvet, és a legborzasztóbb képeket kerestem. Volt egy kép egy porphyriásról, egy másik egy seborrheás dermatitiszről, és egy kép, amely fonalférgeket ábrázolt. Az utóbbitól meglepő módon felfordult a gyomrom.

Aztán az A-betűhöz lapoztam. Az ujjaim végigfutottak az oldalon az *agyhártyagyulladásról*, a fertőző fajtáról szóló szócikkig. Az orrom szúrni kezdett, amikor végigolvastam. Esetek. Tünetek. Diagnózis. Kezelés. Prognózis. A kezeletlen fertőző agyhártyagyulladás halálózási aránya: 100 százalék. A kezelt fertőző agyhártyagyulladás halálózási aránya: 10-től 30 százalékig.

Nem kellett kikeresnem, már ismertem a statisztikákat. Az egészet el tudtam volna mondani fejből. Többet tudtam, mint ez az 1986-os lexikon, mert minden internetes folyóiratot elolvastam az új kezelésekről és a szokatlan esetekről.

A mellettem lévő szék megreccsent, amikor valaki leült; nem zavartattam magam azzal, hogy becsukom a könyvet, amikor odafordult hozzám. Grace mindig ugyanazt a parfümöt használta. Vagy, Grace-t ismerve, ugyanazt a sampont.

– Isabel – szólalt meg viszonylag halkán. A többiek fecsegték, most, hogy nekiálltak a munkának. – Ez határozottan morbid, még tőled is.

– Menj a fenébe – feleltem.

– Neked pszichiáterhez kellene járnod. – De könnyedén mondta.

– Járok – néztem fel rá. – Csak próbálok rájönni, hogy működik az agyhártyagyulladás. Nem hiszem, hogy ez morbid. Nem akarod tudni, hogy működött Sam kis problémája?

Grace megvonta a vállát, és oda-vissza pörgött a forgószékekben, sötétszőke haja kipirult arcába hullott, amikor a padlóra nézett. Kényelmetlenül érezte magát.

– Már vége van.

– Persze – mondtam.

– Ha begolyózol, nem ülök melléd – figyelmeztetett Grace. – Amúgy sem érzem jól magam. Inkább otthon kéne lennem.

– Csak azt mondtam, „persze”. Ez nem hülyeség, Grace. Hidd el, ha azt akarod, hogy kihozzam a belső...

– Hölgyeim? – Grant tanár úr bukkant fel a vállam fölött, és a képernyőkre nézett. Az enyém üres volt, Grace-é fekete. – Amikor legutóbb ellenőriztem, ez egy számítástechnika-óra volt, nem szabadfoglalkozás.

Grace nyíltan felnézett rá:

– Lemehetnék az orvosiba? A fejem... azt hiszem, migrén lesz belőle, vagy ilyesmi.

Grant tanár úr lenézett a rózsás arcára és az elgyötört arckifejezésére, aztán engedélyképpen bólintott.

– Hozz igazolást – mondta, miután Grace megköszönte és felállt. Nekem semmit sem mondott, csak elmenőben megkocogtatta a székem támláját.

– Te pedig... – folytatta Grant tanár úr, aztán a lexikonra pillantott, és nem fejezte be a mondatot. Csak biccentett magának, és elsétált.

Visszatértem a tananyagon kívüli tanulmányaimhoz a halálról és a betegségekről. Mert mindegy, mit hitt Grace, tudtam, hogy Mercy Fallsban sosem lesz vége.

Negyedik fejezet

Grace

AMIKOR SAM HAZAÉRT AZNAP ESTE A KÖNYVESBOLTBÓL, az új-évi fogadalmaim listáját írtam a konyhaasztalnál.

Kilencéves korom óta mindig tettem újévi fogadalmat. Minden karácsonykor leültem a konyhaasztalhoz a halványsárga fénybe, és a verandaajtó felől bekúszó hideg miatt garbóban kuporogva leírtam a céljaimat egy egyszerű, fekete naplóba, amit magamnak vásároltam. És minden karácsony este leültem pontosan ugyanerre a helyre, és ki-nyitottam ugyanezt a naplót egy új oldalon, majd leírtam, hogy mit sikerült elérnem az eltelt tizenkét hónapban. A két lista minden évben egyforma volt.

Múlt karácsonykor viszont nem tettem semmilyen fogadalmat. Az egész hónapot azzal töltöttem, hogy próbáltam nem kinézni az üvegajtón át az erdőre, próbáltam nem gondolni a farkasokra és Samre. A konyhaasztalnál üldögélni és a jövőt tervezgetni mindennél komiszabb álszentségnek tűnt.

De most, hogy velem volt Sam, és elkezdődött egy új év, kísértett a pályaválasztási könyvek és az emlékiratok közé gondosan becsúsztatott fekete napló. Volt, hogy azt álmodtam, garbóban ülök

a konyhaasztalnál; azt álmodtam, hogy csak írom és írom a fogadalmaimat anélkül, hogy megtelne a lap.

Ma, Samre várva, nem bírtam tovább. Levettem a polcról a naplót, és a konyhába mentem. Mielőtt leültem, bevettem még két Ibuprofent. Az a kettő, amit a nővér adott a suliban, csillapította a fejfájásomat, de biztos akartam lenni, hogy nem tér vissza. Felkapcsoltam a virág alakú lámpát az asztal felett, és kihegyeztem a ceruzámat, amikor megszörrent a telefon. Felálltam, és áthajoltam a pulton, hogy felvegyem.

– Halló.

– Grace, szia! – Beletelt egy pillanatba, míg rájöttem, hogy apám hangját hallom. Nem voltam hozzászokva, hogy így, homályosan, a telefonon keresztül halljam.

– Valami baj van? – kérdeztem.

– Tessék? Nem. Semmi baj. Csak azért hívlak, hogy szóljak, hogy anyád meg én kilenc körül otthon leszünk. Pattól meg Tinától.

– Okééé – feleltem. Már tudtam, anya mondta reggel, amikor én a suliba, ő pedig a műterembe indult.

Szünet.

– Egyedül vagy?

Szóval *ezért* hívott. Nem tudom, miért, de ettől a kérdéstől elszorult a torkom.

– Nem – feleltem. – Elvis is itt van. Akarsz vele beszélni?

Apa úgy tett, mintha nem is válaszoltam volna.

– Sam ott van?

Szívesen válaszoltam volna igennel, csak hogy halljam, mit mond, de ehelyett az igazságot mondtam, furcsamód védekező hangon.

– Nem, épp leckét írok.

Anya és apa ugyan tudta, hogy Sammel járok – nem csináltunk titkot a kapcsolatunkból –, de azzal nem voltak tisztában, hogy

valójában mi folyik. Amikor Sam nálam maradt éjszakára, azt hitték, egyedül alszom. Fogalmuk sem volt, milyen terveink vannak. Azt hitték, egyszerű, ártatlan, halálra ítélt kamaszszerelem. Nem mintha nem akartam volna, hogy tudják. De egyelőre a hanyagságuknak is megvoltak a maga előnyei.

– Jól van – mondta apa. A kérdésében ott volt a kimondatlan elismerés, annak helyeslése, hogy egyedül vagyok a házi feladatommal. Ezt csinálják a Grace-ek esténként, és isten ments, hogy megtörjük a szokást. – Nyugis estét tervezel?

Hallottam, hogy kinyílik a bejárati ajtó, és Sam belép az előszobába.

– Igen – feleltem, miközben besétált a nappaliba, kezében gitárral.

– Jó. Hát akkor később találkozunk – köszönt el apa. – Jó tanulást.

Egyszerre tettük le. Figyeltem, ahogy Sam csendben leveszi kabátját, és egyenesen a dolgozószobába megy.

– Szia, kölyök – mondtam, amikor visszajött, kezében a tok nélküli gitárral. Rám mosolygott, de a szeme nem nevetett. – Feszültnek látszol.

Ledobta magát a kanapéra, és félig ülve végigfuttatta az ujjait a húrrokon. Disszonáns akkordot csalt elő belőle.

– Isabel bejött ma a boltba – mondta.

– Tényleg? Mit akart?

– Csak könyveket. És elmondani, hogy farkasokat látott a házuknál.

Azonnal Isabel apja jutott az eszembe, és a farkasvadászat, amit a házuk mögötti erdőben vezetett. Sam gondterhelt arckifejezéséből láttam, hogy ő is ugyanezt gondol.

– Ez nem jó.

– Nem. – Sam ujjai nyugtalanul jártak a gitár húrjain, erőfeszítés nélkül, ösztönösen valami gyönyörű, moll dallamot játszott. – Ahogy a zsarú sem, aki bejött.

Letettem a ceruzát, és az asztal fölött felé hajoltam.

– *Micsoda?* Mit akart tőled egy zsarú?

Sam tétovázott.

– Olivia. Azt akarta tudni, nem hiszem-e, hogy az erdőben él.

– *Micsoda?* – kérdeztem újra, és viszketni kezdett a bőröm. Kizárt dolog, hogy valaki ezt higgye. Kizárt dolog. – Honnan tudhatja?

– Nem hiszi azt, hogy farkassá változott, ez nyilvánvaló, de szerintem abban reménykedik, hogy mi rejtegetjük, vagy hogy a közelben van, és mi segítünk neki. Azt mondtam, hogy nekem nem tűnt nomád típusnak, aztán megköszönte és elment.

– Húha. – Hátradőltem a széken, és átgondoltam. Csak az volt a meglepő, hogy korábban nem kérdezték ki Samet. Velem már beszéltek, nem sokkal az után, hogy Olivia „megszökött”, de valószínűleg csak mostanában kapcsoltak össze Samet és engem. Vállat vontam. – Csak alaposak. Nem hiszem, hogy bármiért is aggódnunk kellene. Úgy értem, majd előkerül, amikor előkerül, igaz? Mit gondolsz, mikor kezdenek visszaváltozni az új farkasok?

Sam nem válaszolt azonnal.

– Eleinte nem maradnak emberek. Nagyon instabil lesz az állapotuk. Attól függ, milyen meleg van. Embere válogatja, néha nagyon is. Olyan ez, mint amikor bizonyos napokon van, aki pulóvert vesz fel, miközben mások pólóban is jól érzik magukat. Ugyanazon a hőmérsékleten más-más reakciók. De szerintem lehetséges, hogy néhányan egyszer már átváltoztak idén.

Elképzelttem, ahogy Olivia új farkastestében fut az erdőben, aztán gondolatban visszatértem ahhoz, amit Sam mondott.

– Tényleg? Máris? Akkor valaki már megláthatta?

Sam nemet intett.

– Ilyen időben csak pár percig lesz ember, kétlem, hogy valaki meglátta. Csak... Ez csak gyakorlás a későbbiekre. – Elveszett a számomra, a pillantása elrédvedt valahová. Talán visszaemlékezett, milyen volt, amikor ő is új farkas volt. Akaratlanul is megborzongtam, ahogy mindig, ha Samre és a szüleire gondoltam. Komisz hideg kúszott a gyomromba, miközben Sam újra gitározni kezdett. Néhány hosszú percig járatta fel-alá az ujjait a húrokon, és amikor egyértelművé vált, hogy befejezte a beszélgetést, a fogadalmaim felé fordultam. De a figyelmem elkalandozott, a fiatal Samre gondoltam, ahogy átváltozik, majd vissza, a szülei pedig iszonyodva nézik. Szórakozottan felvázoltam egy téglatestet a lap sarkába.

Végül Sam így szólt:

– Mit csinálsz? Gyanúsán kreatívnak látszik.

– Nem annyira kreatív – mondtam. Felhúzott szemöldökkel néztem rá, amíg el nem mosolyodott. Egy húrt pengetve ezt énekelte:

– *Grace szakított a számokkal / lecövekelt a szavak mellett?*

– Ez még csak nem is rímel.

– *Lemondott az algebráról / és inkább körmöltni kezdett?*

Ráfintorogtam.

– A *mellett* és a *kezdett* nem is rímel igazán. Az újévi fogadalmaimat írom.

– *De* rímel – bizonygatta. A gitárral a kezében odajött az asztalhoz, és leült velem szemben. A gitár halkan berezonált, amikor az asztal széléhez koccant. Sam hozzátette: – Figyelni fogok. Soha nem írtam még fogadalmat. Látni szeretném, hogy néz ki ez a folyamat.

Maga felé húzta az asztalon heverő nyitott naplót, a szemöldöke leereszkedett.

– Mi ez? – kérdezte. – Hármas számú fogadalom: *Egyetemet választani*. Már *egyetemet* is választottál?

Visszacúsztattam az én térfelemre a naplót, és gyorsan egy üres oldalra lapoztam.

– Nem. Elterelte a figyelmemet az a helyes srác, aki farkassá szokott változni. Ez az első év, hogy nem teljesítettem az összes fogadalmat, és ez a te hibád. Vissza kell zökkennem a régi kerékvágásba.

Kicsit halványabb mosollyal Sam hátratolta a székét, és a falnak támasztotta a gitárt. A telefon mellől felvett egy tollat és egy jegyzetpapírt.

– Na jó. Írjunk újakat!

Azt írtam: *Munkát szerezni*. Ő ezt: *Továbbra is szeretni a munkámat*. Azt írtam: *Örülten szerelmesnek maradni*. Ő pedig: *Embernek maradni*.

– Mert én mindig örülten szerelmes leszek – mondta a papírját nézve az arcom helyett.

Tovább figyeltem őt, a szempillái mögé rejtett szemét, amíg csak rám nem nézett.

– Szóval, újból odaírod, hogy *Egyetemet választani*?

– És te? – kérdeztem vissza könnyed hangon. A kérdés jelentőség-teljesnek tűnt, hiszen éppen az első olyan beszélgetés felé oldalaztunk, amely arról szólt, hogy milyen az élet a télnek ezen az oldalán, most, hogy Sam valódi életet élhet. A Mercy Fallshoz legközelebbi egyetem Duluthban van, egyóránnyira, az összes, Sam előtti választásom pedig még messzebb.

– Én kérdeztem előbb.

– Persze – mondtam inkább őszintén, mint gondtalanul. Le-szkribáltam, hogy *Egyetemet választani*, ami teljesen elütött a lista többi tételétől. – Na, és te? – A szívem váratlanul valami pánikszere-ségtől kezdett zakatolni.

De válasz helyett Sam felállt, és a konyhába ment. Megfordultam, és néztem, ahogy teavizet tesz fel. A tűzhely feletti szekrényből két bögrét vett elő, és valamiért e könnyed mozdulat ismerőssége szeretettel töltött el. Leküzdöttem a vágyat, hogy mögé lépjek, és a mellkasa köré fonjam a karomat.

– Beck azt akarta, hogy menjek jogásznak – mondta Sam a kedvenc, vörösbegytojás-kék bögrém szélét babrálva. – Nekem sosem mondta, de hallottam, amikor Ulrikkal beszélt erről.

– Nehéz téged ügyvédként elképzelni – mondtam.

Sam túl szerényen mosolygott, és megrázta a fejét.

– Én sem tudom elképzelni magamat ügyvédként. Hogy őszinte legyek, semmiként sem tudom elképzelni magamat. Tudom, hogy ez... szörnyen hangzik. Mintha nem lennének terveim. – A szemöldöke töprengve összehúzódott. – De a jövő gondolata tényleg új nekem. Mostanáig sosem gondoltam arra, hogy valaha egyetemre mehetnék. Nem akarok csak úgy belerohanni.

Gondolom, csak bámultam rá, mert gyorsan hozzátette:

– De azt nem akarom, hogy neked várnod kelljen, Grace. Nem akarlak visszatartani attól, hogy haladj előre, csak azért, mert én nem tudok dönteni.

Gyerekesnek éreztem magam, amikor ezt válaszoltam:

– Együtt is járhatnánk valahová.

A vízforraló füttyülni kezdett. Sam levette a tűzről, és közben így szólt:

– Valahogy kétlem, hogy ugyanaz a sulis ideális lenne egy bimbózó matekzeninek és egy fiúnak, aki szerelmes a bánatos költészetbe. Bár lehet, hogy van ilyen. – Kibámult a konyhaablakon a fagyos, szürke erdőre. – De nem tudom, hogy elmehetek-e. Egyáltalán. Ki viselné gondját a falkának?

– Az hittem, ezért csinálták az új farkasokat – mondtam. Furcsán hangzottak a szavak az én számból. Érzéketlenül. Mintha a falca felépítése mesterséges, megtervezett dolog lett volna, ami természetesen nem volt igaz. Senki nem tudta, hogy milyenek az újonnan jöttek. Senki, csak Beck, de persze ő nem beszélhetett.

Sam megdörzsölte a homlokát, a tenyerét a szemére nyomta; ezt sokszor csinálta, amióta visszajött.

– Igen, tudom. Tudom, hogy ezért vannak.

– Ő azt akarta volna, hogy menj – mondtam. – És fenntartom, hogy találhatnánk egy iskolát, ahová mindketten járhatunk.

Sam, még mindig a halántékára nyomott ujjakkal, rám nézett. Mintha elfeledkezett volna arról, hogy ott a keze.

– Szeretnék... – Elhallgatott. – Tényleg szeretnék. De szeretnék találkozni az új farkasokkal, és megtudni, milyen emberek. Ettől jobban érezném magam. Talán majd azután elmehetnék. Miután megbizonyosodtam, hogy minden rendben lesz itt.

Szaggatott vonallal áthúztam az *Egyetemet választani*-t.

– Várni fogok rád – mondtam.

– De nem örökké – mondta Sam.

– Nem, ha hasznavehetetlennek bizonyulsz, akkor nélküled megyek. – A fogaimhoz kocogtattam a ceruzámat. – Azt hiszem, holnap megnézhetnénk az új farkasokat. Meg Olivíát. Felhívom Isabelt, és kikérdezem azokról, akiket a házuknál látott.

– Ez úgy hangzik, mint egy terv – mondta Sam. Visszaült a listájához, és hozzáírt valamit. Aztán rám mosolygott, és megfordította a papírt, hogy el tudjam olvasni.

Hallgatni Grace-re

Sam

Később azokra a dolgokra gondoltam, amelyeket még hozzátehettem volna a fogadalmak listájához. Olyan dolgokra, amelyeket még azelőtt akartam, hogy rájöttem volna, mit jelent a jövőmre nézve farkasnak lenni. Olyasmik, mint *Regényt írni*, meg *Találni egy zenekart* és *Diplomát szerezni a homályos költemények fordítása szakon*, vagy *Beutazni a világot*. Kényeztetésnek és hóbortnak tűnt ilyesmin töprengeni, azok után, hogy évekig azt magyaráztam magamnak, hogy mind lehetetlen.

Próbáltam elképzelni magamat, amint kitöltök egy jelentkezési lapot. Szinopszist írok. Kitűzök egy hirdetést a Beck postafiókjával szemközti hirdetőtáblára, miszerint: DOBOST KERESSEK. A szavak táncoltak a fejemben, hirtelen közelségük elkápráztatott. Hozzá akartam őket írni a listához, de egyszerűen... nem tudtam.

Aznap, miközben Grace zuhanyozott, elővettem a papírt, és újra átnéztem. Odaírtam még:

Hinni a gyógyulásomban.

Ötödik fejezet

Cole

EMBER VOLTAM.

Csipás, kimerült, zavarodott. Nem tudtam, hol vagyok. Tudtam, hogy sok minden kimaradt, mióta utoljára felébredtem; biztosan viszszafeleltem farkassá. Nyögve a hátamra fordultam, és öklöbe szorítottam, majd ellazítottam az ujjaimat, próbálgatva az erőmet.

Az erdő kora reggel jéghideg volt, köd lebegett a levegőben, mindent halvány aranyzínűre változtatott. A közelemben fenyőfák nyirkos törzse állt ki a homályból, feketén és komoran. Néhány lépésnyire még pasztellkéknek látszottak, aztán teljesen eltűntek a fehér ködben.

A nyomorult sárban feküdtem; éreztem, ahogy beborítja a vállamat, és megrepedezik rajta. Amikor felemeltem a kezemet, hogy lesöpörjem magamról, láttam, hogy az ujjaimat is befedi – vékony, sápadt sárréteg, ami úgy nézett ki, mint a bébiszar. A kezemnek olyan szaga volt, mint a tónak, és biztos a hullámok lassú csapkodását hallottam egészen közel a bal oldalamhoz. Kinyújtottam a kezemet, és még több sarat tapintottam, aztán megéreztem a vizet.

Hogy kerültem ide? Emlékeztem, hogy a falkával futottam, aztán átváltoztam, de nem tudtam visszaidézni, hogy kerültem a partra.

Újból visszaváltozhattam. Farkassá, aztán emberré. A logikája – vagy inkább a logika hiánya – örjítő volt. Beck azt mondta, hogy a változások végül rendszereződnek. De hol van itt a rendszer?

Feküdtem, és az izmaid remegni kezdtek, a hideg szúrta a bőrömet, és tudtam, hogy hamarosan visszaváltozom farkassá. Istenem, elfáradtam. Remegő kezemet a fejem fölé emelve csodáltam a karom sima, makulátlan bőrét, amelyről az előző életem sebhelyeinek jó része eltűnt. Ötpercenként újjászülettem.

Mozgást hallottam a fák közül, és odafordítottam a fejemet, hogy lássam, veszélyes-e. Az arcom a talajhoz simult. Egy fehér farkas figyelt egészen közelről, félig egy fa mögött állva. Nőstény volt, fehér bundáját aranyos rózsaszínűre festette a felkelő nap. Zöld, furcsa módon töprengő pillantása egy hosszú pillanatig állta a tekintetemet. Volt valami a szemében, amitől szokatlanul éreztem magam. Emberi szemek ítélet, féltékenység, szánalom vagy harag nélkül, csak néma figyelem.

Nem tudtam, hogy érzem magam.

– Mit nézel? – vicsorogtam rá.

A nőstény hang nélkül eltűnt a ködben.

A testem összerándult, és új alakba csavarodott a bőröm.

Nem tudtam, mennyi időt töltöttem farkasként ebben a körforgásban. Perceket? Órákat? Napokat? Késő délelőtt volt. Nem éreztem magamat embernek, de farkas sem voltam. Valahol a kettő között lebegtem, az agyam az emlékekből a jelenbe, és vissza az emlékekbe csúszkált, a múlt és a jelen egyformán tiszta volt.

A gondolataim valahogy a tizenhetedik születésnapomtól addig a pillanatig száguldottak, amikor a Josephine Clubban a szívem megszűnt dobogni. És ott is maradtak. Nem olyan éjszaka volt, amelyet szívesen újraéltem volna.

Ez volt, mielőtt farkas lettem volna: Cole St. Claire és NAR-KOTIKA.

Odakint a torontói éjszaka befagyasztotta a pocsolyákat, és a tor-kodon akadt a jeges levegő, de a raktárépületben, a Josephine Club-ban meleg volt, mint Hadész barlangjában, az emeleten a tömegben pedig még melegebb lehetett.

És rohadt nagy tömeg volt.

Nagy buli, de olyan meló, amit még csak nem is akartam. Nem is nagyon volt más akkoriban. Minden összefolyt, végül csak arra emlékeztem, hogy volt, amikor be voltam tépve, volt, amikor nem, és olyan is volt, amikor egyfolytában pisilnem kellett. Még amikor a színpadon zenéltem, akkor is hajsoltam valamit – azt az életet és hírnevet, amit tizenhat évesen elképzelttem magamnak –, de már nem érdekelt, hogy valóban megtaláljam.

Miközben bevittem a szintetizátort, egy lány, aki Jackie-nek nevezte magát, adott nekünk pár tablettát, amelyet még sosem láttam.

– Cole – suttogta a fülembé, mintha engem is ismerne, nem csak a nevemet. – Cole, ez olyan helyre visz, ahol még nem jártál.

– Bébi – feleltem, és megigazítottam a táskát, nehogy a táncparkett alatti patkánylabirintus falának koccanjon. – Sokba kerül ilyet csinálni mostanában.

A lány titokzatosan mosolygott, a halvány fényben sárgásak voltak a fogai. Citromillata volt.

– Ne aggódj, tudom, mire van szükséged.

Majdnem felnevettem, és inkább elfordultam, a vállammal belökvé a félig csukott ajtót. Jackie melírozott haja felett kiáltottam:

– Vic, gyere! – Aztán visszanéztem a lányra. – *Té* is ezt nyomod?

Jackie egyik ujját végigfuttatta a karomon, a pólóm feszes ujján.

– Nem csak mosolyognék rád, ha használnám.

Lenyúltam, megérintettem a kezét, megütögettem, míg végre megértette, és kinyitotta a tenyerét. Üres volt, de a farmerja zsebéből előhúzott egy műanyag tasakot. Neonzöld tabletták voltak benne, mind-egyikre két T-betűt nyomtak. Külalakból csillagos ötös, de ki tudja, mi az.

A zsebemben rezegni kezdett a telefonom. Normális esetben hagytam volna, hogy a hangposta vegye fel, de ezúttal jól jött, hogy befejezzem a beszélgetést Jackie-vel, aki alig öt centire állt, és elszívta előlem a levegőt. Kihalásztam a telefont, és a fülemhez emeltem.

– Da.

– Cole, jó, hogy elértelek. – Berlin volt, az ügynököm. A hangja érdes és gyors, mint mindig. – Ezt hallgasd: „A NARKOTIKA legutóbbi albumával, a *13mind*-del átveszi a vezetést. Ragyogó és frenetikus frontemberük, Cole St. Clair, akiről sokan azt hitték, hogy elveszíti a lendületét...”, bocs, öreg, de ezt mondták, „ezen a lemezen erősebb, mint valaha, bebizonyítja, hogy az első nekifutása tizenhat évesen nem csak mázli volt. A három...” Figyelsz, Cole?

– Nem – feleltem.

– Pedig kéne. Ezt Elliot Fry mondja – jegyezte meg Berlin. Amikor nem válaszoltam, hozzátette: – Emlékszel Elliot Fryra, aki modortalan, hiperaktív csecsemőnek nevezett, akinek szintetizátort adtak a kezébe? Ez Elliot Fry. Most, srácok, aranyba foglalt benneteket. Totális pálfordulás. Megcsináltad, öregem.

– Remek – mondtam, és letettem. Jackie-hez fordultam. – Megveszem az egész pakkot. Szólj Victornak! Ő a kasszás.

Victor kifizette. De én kértem a cuccot, szóval, ettől még az én hibám volt.

Vagy Jackie-é, aki nem mondta meg, hogy mi az, de persze a Josephine Club ilyen hely volt. Már akkor lehetett ott új anyagot

szerezni, amikor még senki nem tudta, hogy milyen magasra repít. Névtelen bogyók, vadiúj porok, csillogó, rejtélyes nektárok fiolákban. Nem ez volt a legrosszabb, amit Victor megtett nekem.

Miközben a homályos előcsarnokban vártunk a sorunkra, Victor sörrel bevette az egyik zöld tablettát, Jeremy-a-testem-egy-templom pedig zöld teát kortyolgatva figyelte. Én is bevettem párat egy Pepsivel. Nem tudom, mennyit. Eléggé elégedetlen voltam az üzlettel, mire felmentünk a színpadra. Jackie cucca csalódást okozott – egyáltalán nem éreztem semmit. Elkezdték a műsort, és a tömeg megvadult, a színpadnak nyomultak, csápoltak és a nevünket üvöltötték.

A dobok mögül Victor visszaüvöltött nekik. Repült, mint egy papírsárkány, úgyhogy akármit is adott el Jackie, neki bejött. De Victornak sosem kellett sok. A stroboszkóp megvilágította a közönységet – itt egy nyak, amott ajkak villantak fel, egy táncoló köré fonódó comb. A fejem Victor dobütéseire lüktetett, a szívem pedig széleseben felezte az ütemet. Felemeltem a kezemet, hogy a nyakamból a fülemre csúsztassam a headsetet, az ujjaim a nyakam forró bőréhez értek, és lányok kezdték sikítani a nevemet.

Ott volt az a lány, akit valamiért folyton megtalált a pillantásom, a bőre fehérsége elütött a fekete trikótól, amit viselt. Úgy vonyította a nevemet, mintha fizikailag fájt volna neki, a pupillái olyan nagyra tágultak, hogy a szeme feketének és feneketlennek tűnt. Megmagyarázhatatlan módon Victor testvéreire emlékeztetett, talán az orra görbülete, vagy ahogy a farmerja derekát a csípőre halványan emlékeztető testrészt épp csak megtartotta, bár kizárt dolog, hogy Angie akár a közelébe jöjjön egy ilyen helynek.

Hirtelen úgy éreztem, nem vagyok ott. Nem izgatott már, hogy hallom, ahogy a nevemet üvöltik, és a zene sem volt olyan hangos, mint a szívem, ezért alig tűnt fontosnak.

Be kellett volna lépnem, énekelni, hogy megtörjön a folyamatos dobszó, de nem volt kedvem, Victor pedig túlságosan elszállt, hogy észrevegye. Egy helyben táncolt, csak a kezében tartott dobverők kötötték helyhez.

Éppen előttem, a csupasz hasak és verejtékes, levegőbe emelt karok tömegében volt egy fickó, aki nem mozdult. Időnként megvilágította a stroboszkóp és a lézerfény, én pedig elámultam, hogy a körülötte hemzsegő testek ellenére hogyan tud mozdulatlanul állni. Állt és figyelt engem, a szemöldöke szinte a szemére ereszkedett.

Amikor a szemébe néztem, újra eszembe jutott az otthon illata, messze Torontótól.

Azon gondolkodtam, valódi-e a pasas. Azon gondolkodtam, hogy bármi is valódi-e azon az átkozott helyen.

A férfi összefonta a karját, és engem nézett, miközben a szívem szökni akart.

Jobban kellett volna figyelnem, hogy a mellkasomban tartsam. A pulzusom felgyorsult, aztán a szívem egy forró robbanással kiszabadult; az arcom a billentyűknek csapódott, amelyek vinnyogó hangot adtak ki. A kezemmel, amely már nem az enyém volt, a billentyűk után kaptam.

A színpadon fekve, lángoló arccal láttam, hogy Victor lesújtó pillantást vet rám, mintha végre feltűnt volna neki, hogy elnéztem a beintést.

Aztán lehunytam a szememet a Josephine színpadán.

Nem voltam már NARKOTIKA. Nem voltam többé Cole St. Clair.

Hatodik fejezet

Grace

– TUDOD – KEZDTE ISABEL –, amikor azt mondtam, hogy hívj fel a hétvégén, nem úgy értettem, hogy hívj fel, hogy aztán átcsörtessünk az erdőn fagypont alatti hőmérsékletben.

Ráncolta a szemöldökét. Sápadt volt, és úgy tűnt, furcsa módon otthon érzi magát a hideg, tavaszi erdőben. Fehér anorákot viselt prémszegélyes kapucnival, ami szépen keretezte keskeny arcát és jeges szemeit, mint valami skandináv hercegnőét.

– Nincs fagypont alatt – mondtam a lány havat lesöpörve a csizmámról. – Mindent egybevéve nem olyan rossz. És ki akartál mozdulni kicsit, nem?

Tényleg nem volt rossz. Elég meleg volt, hogy a hó nagy része elolvadjon azokon a részeken, ahová elért a nap melege, és csak a fák alatt maradjon meg foltokban. A néhány fok extra meleg enyhévé tette a tájat, színnel töltötte meg a tél szürkeségét. Bár a hidegtől még mindig elzsibbadt az orrom hegye, a kezem nem fázott a kesztyűben.

– Igazából neked kellene elől menned – mondtam. – Te láttad őket. – Az erdőnek ezt a részét, amely Isabel szüleinek háza mögött

nyúlt el, nem ismertem. Sok volt a fenyő és valami egyenes törzsű, szürke kérgű fa. Biztosra vettem, hogy Sam tudná a nevét.

– Hát, nem mintha miattuk jártam volna az erdőben azelőtt – felelte Isabel, de gyorsított a léptein, amíg utol nem ért, aztán egymás mellett mentünk, egy-két méterre egymástól. Farönkökön, kúszónövényeken lépkedtünk át. – Csak azt tudom, hogy az udvarnak mindig azon a részén bukkantak fel, és a tó felől hallottam a vonyításukat.

– A Kétsziget-tó felől? – kérdeztem. – Messze van?

– Messzinek tűnik – panaszkodott Isabel. – Szóval, mit is csinálunk itt? Eljlesztjük a farkasokat? Olivíát keressük? Ha tudom, hogy Sam elnyafogja neked, mint valami kislány, egy szót sem szoltam volna.

– Mindezeket egyszerre – mondtam. – Kivéve a nyafogást. Sam csak aggódik. Nem hiszem, hogy ok nélkül.

– Jó. Hagyjuk! Szerinted van rá esély, hogy Olivia már átváltozott? Csak mert ha nem, talán tehetnénk egy reggeli sétát az autóig, hogy szerezzünk inkább egy kávét valahol.

Elhajtottam az utamból egy faágat, és hunyorogtam; mintha vizet láttam volna megcsillanni a fák között.

– Sam azt mondta, hogy már nem túl korai, hogy egy új farkas átváltozzon, legalább egy kis időre. Amikor felmelegszik az idő. Mint ma. Talán.

– Oké, de szerzünk kávét, miután majd nem találjuk meg – mondta Isabel. – Nézd, ott a tó – mutatta. – Örülsz?

– Ühüm – ráncoltam a homlokomat. Hirtelen feltűnt, hogy a fák mások, mint eddig. Egyenletes távolságra álltak egymástól, viszonylag fiatal volt az aljnövényzet is. Megálltam, amikor egy színes pontot pillantottam meg a tompabarna avarban a lábunknál. Egy sáfrány

– egy kisujjnyi lila bimbó, majdnem láthatatlan, sárga tővel. Néhány ujynyira tőle még több élénkzöld hajtás bukkant elő a régi levelek közül, és még két virág. A tavasz hírnökei – és még inkább az emberi élet jelei – az erdő közepén. Szerettem volna letérdelni, és megérinteni a sáfrány szirmait, hogy tényleg igaziak-e. De Isabel figyelő tekintete nem engedett.

– Mi ez a hely?

Isabel átlépett egy ágon, megállt mellettem, és lenézett a bátor, kicsi virágok föltjára.

– Ó, ez. Házunk dicső napjaiban, mielőtt még ideköltöztünk volna, a tulajdonosoknak volt egy gyalogútja a tóhoz, és ehhez a kis kertféleséghez. A víznél vannak padok, meg egy szobor.

– Megnézzük? – kérdeztem a rejtett, elvadult hely gondolatától felvillanyozva.

– Itt vagyunk. Ez az egyik pad. – Isabel pár lépéssel közelebb vezetett a tóhoz, és belerúgott a betonpadba a csizmájával. Vékony, zöld moharéteg fedte, és helyenként narancsszínű, lapos zuzmó. Valószínűleg észre sem vettem volna, ha nem mutatja meg. Így viszont, hogy tudtam, hová néztek, könnyű volt kivenni az alakját – egy másik pad volt nem messze tőle, és egy kis szobor állt csodálkozóan a szájához emelt kezekkel, arccal a tó felé. A szobor talapzata és a padok körül még több növény bújt elő, élénkzöld rügyeik gumyszerűek voltak, és láttam még néhány sáfrányt távolabb, hófoltos területen. Mellettem Isabel a leveleket rugdosta.

– És nézz ide! Ez alatt kő van. Mint egy terasz, vagy ilyesmi. Azt hiszem. Tavaly találtam.

Én is rugdosni kezdtem a leveleket, és a lábam valóban kőbe ütközött. Egy pillanatra elfeledve, miért is jöttünk, félrekapartam a leveleket, és nedves, koszos földdarabot találtam.

– Isabel, ez nem csak kő. Nézd! Ez egy... egy... – Hirtelen nem tudtam, minek nevezzem a kövek örvénylő mintázatát.

– Mozaik – fejezte be Isabel a talpa alatt húzódó, bonyolult körökre nézve.

Letérdeltem, és egy bottal tisztára kapartam még néhány követ. Többnyire természetes színűk volt, de néhány ragyogó kék meg vörös kockát is megpillantottam. Letisztítottam a mozaik többi részét, és középen előtűnt egy mosolygó, régies nap. Furcsa érzés volt ezt a ragyogó arcot látni a fénytelen, rothadó levelek alatt.

– Sam imádná – mondtam.

– Hol van? – kérdezte Isabel.

– Beck háza mögött ellenőrzi az erdőt. Velünk kellett volna jönnie. – Máris láttam magam előtt a szemöldöke ívét, ahogy először megpillantja a mozaikot és a szobrot. Sam élt-halt az ilyen dolgokért.

A pad alatt egy tárgy ragadta meg a figyelmemet, visszarántva a valóságba. Egy vékony, piszkosfehér... csont. Odanyúltam és felvettem, néztem rajta a fognyomokat. Többet is észrevettem a pad körül elszórva, kikandikáltak a levelek alól. Félig a pad alá tolva egy üvegtálat láttam, foltos és csorba volt, de egyértelműen nem antik. Csak egy másodpercbe telt, mire rájöttem, mi ez.

Felálltam, és Isabel arcába néztem.

– Etetted őket, igaz?

Isabel morcosan, sértődötten nézett rám, de nem felelt.

Elővettem a tálat, és kiráztam az alján heverő két falevelet.

– Mit adtál nekik?

– Kisbabákat – mondta Isabel.

Bámultam.

– Húst. Nem vagyok hülye. És csak amikor nagyon hideg volt. Amennyire tudom, a hülye mosómedvék zabálták fel. – Dacos volt,

majdnem dühös. Cukkolni akartam a jól titkolt szánakozása miatt, de a hangja megállított.

Ehelyett így szóltam:

– Vagy húsevő szarvasok. Egy kis fehérjét kerestek az étrendjükhöz.

Isabel arcán félmosoly jelent meg; egyre jobban hasonlított egy lenéző vigyorhoz.

– Vagy talán egy jeti.

Mindketten ugrottunk egyet, amikor rikoltás, mint valami kísérteties nevetés, verte fel a tó csendjét, s utána csobbanás hallatszott.

– Jézusom – mondta Isabel a hasára szorított kézzel.

Nagyot sóhajtottam.

– Egy vízimadár. Megijesztettük.

– A vadvilágot túlértékelik. Mindegy, nem hiszem, hogy Olivia a közelben lenne, ha *mi* ijesztettük el a madarat. Azt hiszem, egy lánnyá változó farkas kicsit hangosabb, mint mi.

Be kellett ismernem, hogy ebben van valami. Egyébként sem tudtam, hogyan fogjuk kezelni Olivia hirtelen visszatérését Mercy Fallsba, így hát egy kicsit megkönnyebbültem.

– Most már kávézhatunk?

– Aha – feleltem, de közben az elrejtett teraszon át a tó felé indultam. Ha az ember már tudta, hogy mozaik van a talpa alatt, érezhető volt az is, hogy milyen kérlelhetetlen a felület, hogy mennyire más, mint a természetes erdei talaj. Odamentem, és a nő szobra mellé álltam. A szám elé kaptam a kezem, amikor megláttam a tájat. Csak akkor jöttem rá, hogy önkéntelenül az örök csodálatba dermedt szobor tartását utánzom, amikor befogadtam a csupasz fák szegélyezte, csendes tó és a felszínén lebegő fekete fejű madár látványát. – Láttad ezt?

Isabel hozzám lépett.

– Természet – mondta lenézően. – Vedd meg képeslapon! Menjünk!

De a pillantásom az erdő talajára tévedt. A szívverésem felgyorsult.

– Isabel – suttogtam dermedten.

A szobor túoldalán egy farkas feküdt a levelek között, szürke bundája majdnem ugyanolyan színű volt, mint a halott növényzet. Láttam, hogy a levelek közül kiemelkedik fekete orra és az egyik füle kanyarulata.

– Döglött – mondta Isabel, nem fárasztva magát a suttogással. – Nézd, levelek vannak rajta. Már ott lehet egy ideje.

A szívem tovább zakatolt; emlékeztetnem kellett magamat, hogy Olivia fehér farkassá változott, nem szürkévé. És hogy Sam ember, biztonságban van, a saját emberi testében foglyul ejtve. Ez a farkas egyikük sem lehetett.

De talán Beck az. Nekem csak Olivia és Sam számított, de Samnek Beck. Ő szürke farkas volt.

Csak ne Beck legyen az!

Nyeldekelve letérdeltem mellé, miközben Isabel mellettem állva a leveleket rugdosta. Óvatosan kitakartam a farkas arcát, és még a kesztyűn keresztül is éreztem, ahogy a durva szőr a kezemhez súrlódik. Néztem, ahogy a csomós szürke, fekete és fehér szőrszálak megmozdulnak, miután felemeltem a tenyeremet. Aztán gyengéden felemeltem a farkas félig lehunytt szemhéját a felém lévő oldalon. Tompa, szürke, nagyon nem farkasszerű szeme egy nálam sokkal távolabbi helyre nézett. Nem Beck szeme. Megkönnyebbülve a sarkamra ültem, és felnéztem Isabelre.

Ugyanakkor, amikor azt mondtam:

– Vajon ki volt?

Isabel így szólt:

– Vajon mi ölte meg?

Végigfuttattam a tenyeremet az állat testén – a farkas az oldalán feküdt, mellső lábai keresztben, hátsó lábai keresztben, a farka félár-bocra eresztve. A számba haraptam, és megszólaltam:

– Nem látok vért.

– Fordítsd meg – javasolta Isabel.

Gyengéden megfogtam a farkas lábait, és a másik oldalára fordítottam; a teste nem volt teljesen merev – az arcára hullott levél ellenére nem lehetett régóta halott. Megrándult az arcom, ahogy vártam a borzalmas felfedezést, de nem volt látható sérülés a másik oldalán sem.

– Talán már öreg volt – mondtam. Rachelnek volt egy kutyája, amikor megismerkedtünk: egy öreg golden retriever, akinek szinte hófehérre őszült a pofája.

– Ez a farkas nem látszik öregnek – mondta Isabel.

– Sam azt mondta, hogy a farkasok úgy tizenöt évvel azután, hogy már nem változnak át, meghalnak. Talán vele is ez történt.

Felemeltem a farkas pofáját, hogy lássam, vannak-e rajta árulkodó, szürke vagy fehér szőrszálak. Hallottam, hogy Isabel undorral felnyög, mielőtt megértettem volna, miért. Vörös vér száradt a farkas pofájára – azt hittem, hogy vadászatból maradt, de aztán rájöttem, hogy az álla alatt, a földön is volt vér. A farkas vére.

Ismét nyeltem egyet, kicsit émelyegtem. Nem igazán akartam, hogy Isabel észrevegye, ezért megszólaltam:

– Talán elütötte egy autó, és idejött?

Isabel az undortól vagy a lenézéstől reszelős hangon felelt.

– Nem. Nézd az orrát!

Igaza volt. A farkas orrából két párhuzamos vércsík futott az ajkain lévő régi vérfoltig.

Nem tudtam levenni róla a szemem. Ha Isabel nem lett volna velem, nem tudom, mennyi ideig maradtam volna ott a pofájával

a kezemben, mennyi ideig néztem volna a farkast – az embert –, akinek a saját vére száradt az arcára halálakor.

De Isabel ott volt. Így hát óvatosan letettem a farkas fejét a földre. Egyik kesztyűs ujjammal megsimogattam arcán a puha szőrt. Betegesen szerettem volna újra megnézni a másik arcát, a véreset.

– Nem gondolod, hogy valami nem stimmel vele? – kérdeztem.

– Te igen? – kérdezett vissza Isabel. Aztán megvonta a vállát. – Lehet, hogy csak orrvérzés. Vérezhet egy farkas orra? Amikor vérzik az orrod, megfulladhatsz, ha felfelé nézel.

A gyomrom összeszorult a balsejtelemtől.

– Grace. Menjünk! A fejsérülés is okozhat ilyet. Vagy az állatok nyúltak hozzá, miután meghalt. Vagy egyéb gusztustalanság, amire ebéd előtt ne gondoljunk. A lényeg, hogy halott. Itt a vége.

Az élettelen szürke szemre néztem.

– Talán el kellene temetnünk.

– *Talán* ihatnánk előbb egy kávét – felelte Isabel.

Felálltam, és lesöpörtem a térdemet. Volt valami rossz érzés bennem, ami akkor szokott lenni, amikor az ember valamit nem fejez be, egy bizsergő idegesség. Talán Sam többet tudna. Erőltetetten könnyed hangon így szóltam:

– *Oké.* Menjünk, melegedjünk fel! Felhívom Samet. Majd utána idejöhet.

– Várj – kérte Isabel. Elővette a mobilját, és lefényképezte a farkast.

– Próbáljuk használni az agyunkat. Isten hozott a technika világában, Grace.

Ránéztem a telefon kijelzőjére. A farkas valóságban vérrel szennyezett arca a mobiltelefon képernyőjén hétköznapiinak és sértetlennek tűnt. Ha nem láttam volna a hús-vér farkast, nem tudtam volna, hogy valami nincs rendben vele.

Hetedik fejezet

Sam

ÚGY NEGYED ÓRÁIG ÜLTEM A KENNY BÜFÉBEN, és figyeltem a pincéernőt, aki a többi boksiban ülő vendéget szolgálta ki, akár egy méhecske, amint vissza-visszaszáll a virágokra, amikor Grace bekopogott a katedrálüveg ablakon. Ellenfényben álló sziluett volt a ragyogó, kék ég előtt, épp csak kivettem a mosolya vékony fehérségét, s láttam, ahogy csókot dob nekem, aztán Isabellel a bejárat felé kanyarodnak.

Egy pillanattal később egy hidegtől kipirosodott orrú és arcú Grace csusszant be mellém a repedezett, piros bokszba. A farmerja cuppogott az örökösen zsíros felületen. Meg akarta érinteni az arcomat, mielőtt megcsókolt volna, de hátrahököltem.

– Mi van? Büdös vagyok? – kérdezte, és nem tűnt túl haragosnak. Letette az asztalra a mobiltelefonját és a kocsikulcsát, és átnyúlt előttem a falnál lévő étlapért.

Elhajolva a kesztyűjére mutattam.

– Hát, igen. A kesztyűdnek farkasszaga van. De nem jó értelemben.

– Kösz a megerősítést, farkasember – szólta Isabel. Amikor Grace odanyújtott egy étlapot, Isabel együtt érzően nemet intett, és hozzátette: – Az egész kocsinak ázottkutya-szaga van.

Nem voltam biztos az ázott kutya jelzőben; igen, éreztem a normális, pézsmás farkasszagot Grace kesztyűjén, de valami mást is – egy kellemetlen, rejtett áramlatot, ami felizgatta még mindig éles szaglássomat.

Grace megszólalt:

– Nyugi. Kiteszem a kocsiba. Nincs szükség erre a mindjártkiakadok-nézésre. Ha jön a pincérnő, rendeljetez nekem kávéz, és valamit, amiben van szalonna, jó?

Miközben kint volt, Isabel meg én kellemetlen csendben ültünk, amelyet egy Motown-dal töltött ki a konyhából hallatszó tányércsörgés mellett. A sószóró ferde árnyékát tanulmányoztam, ahogy a zacskós cukrokra vetül tartójukban. Isabel a pulóvere vastag mandzsettáját vizsgálgatta, és azt, ahogy az asztalon fekszik. Végül megszólalt:

– Csináltál még egy madárizét.

Felemeltem a darut, amelyet a szalvétámból hajtogattam, amíg vártam. Hullámos volt és tökéletlen, mert a szalvéta nem volt teljesen négyzet alakú.

– Ja.

– Minek?

Megdörzsöltem az orromat, próbáltam megszabadulni a farkas illatától.

– Nem tudom. Van egy japán legenda, ami szerint ha hajtogatsz ezer papírdarut, kívánhatsz valamit.

Isabel felhúzta az egyik szemöldökét, amitől a mosolya önkéntelenül is kegyetlen lett.

– Van kívánságod?

– Nincs – feleltem, miközben Grace visszaült mellém. – Minden kívánságom teljesült már.

– Mit kívántál? – vágott közbe Grace.

– Hogy megcsókoljalak – mondtam. Felém hajolt, és odakínálta a nyakát, én pedig megcsókoltam épp a füle mögött, és úgy tettem, mintha nem érezném már a farkas mandulaillatát a bőrén. Isabel szemem összeszűkülte, bár a szája még mindig felfelé görbült, és tudtam, hogy észrevette a reakciomat.

Félrenéztem, amikor megérkezett a pincérnő, és felvette a rendelést. Grace kávéért kért, és egy szalonnás-salátás-paradicsomos szendvicset. Én a napi levest rendeltem, és teát. Isabel csak kávéért kért, és egy kis zacskó müzlit vett elő kis börtáskájából, miután a pincérnő távozott.

– Ételallergia? – kérdeztem.

– Mucaallergia. Zsírallergia. Ahol régen laktunk, igazi kávéházak voltak. Amikor itt azt mondom *panini*, azt mondják, *egészségedre*.

Grace felnevetett, és elvette a szalvétadarumát; megmozgatta a szárnyait.

– Valamilyik nap bemegyünk Duluthba paninivadászatra, Isabel. Addig is jót tesz neked a szalonna.

Isabel olyan képet vágott, mint aki nem ért egyet Grace-szel.

– Ha a *jó* alatt azt érted, hogy *narancsbőr és pattanások*, akkor biztosan. Szóval, Sam, mi van ezzel a döggel? Grace mondta, hogy valamit meséltél neki arról, hogy a farkasok tizenöt évig élnek, miután már nem változnak oda-vissza.

– Szép volt, Isabel – morogta Grace, és felém pillantott, hogy lássa, milyen képet vágok a *dög* szóra. De a telefonban már elmondta, hogy a farkas nem Beck, Paul vagy Ulrik, így nem reagáltam.

Isabel bocsánatkérés nélkül vállat vont, és kinyitotta a telefonját. Felém tolta az asztalon.

– Egyes számú vizuális segítség.

A telefon megcsikordult a láthatatlan morzsákon, amikor magam felé fordítottam. A gyomrom összerándult, amikor megpillantottam

a farkast a kijelzőn. Egyértelműen halott volt, de a gyászom erőtlén. Nem ismertem emberként.

– Azt hiszem, igazad van – mondtam. – Ezt a farkast én csak farkasként ismertem. Biztos végelgyengülésben halt meg.

– Nem hiszem, hogy természetes halál volt – mondta Grace. – Plusz nem láttam fehér szőrszálakat a pofáján.

Felhúztam a vállamat.

– Csak azt tudom, amit Beck mondott. Hogy nekünk... – Feszült voltam, mert már nem tartoztam közéjük. – Tíz vagy tizenöt évünk van, miután már nem változunk vissza emberré. Ez egy farkas természetes élettartama.

– Vér folyt az orrából – mondta majdhogynem dühösen Grace, mintha idegesítené, hogy ki kell mondania.

Előre-hátra döntögettem a kijelzőt, és a farkas pofájára hunyorogtam. Nem láttam semmit a homályos kijelzőn, ami erőszakos halálra utalt volna.

– Nem volt sok – mondta Grace, válaszul a szemöldökráncolásomra. – Láttál olyan farkast, aki meghalt, és véres volt az arca?

Próbáltam felidézni a különböző farkasokat, akik meghaltak, míg Beck házában laktam. Összemosódó emlékek voltak – Beck és Paul, kátránypapírral és ásóval, Ulrik, ahogy azt éneklí teli torokból: „Mert Ő Egy Nagyszerű Fickó” –, nem igazán emlékszem tisztán egyikükre sem. Talán ezt a farkast fejbe verték. Szándékosan nem engedtem meg magamnak, hogy a farkasbőr mögött az emberre gondoljak.

Grace nem szólt semmit, amikor a pincérnő letette elénk az italokat és az ételt. Egy hosszú pillanatig hallgattunk, miközben én a teámat ízesítettem, Isabel pedig ugyanezt tette a kávéjával. Grace a szalonnás szendvicset tanulmányozta töprengve.

Isabel megszólalt:

– Ahhoz képest, hogy egy mucsai büfé, elég jó a kávéjuk.

Részen értékelttem, hogy még csak fel sem *nézett*, hogy lássa, a pincérnő meghallhatja-e – a valódi érzéketlenséget valahogy érdemes volt figyelni. De leginkább annak örültem, hogy Grace mellett ülök, aki olyan pillantást lövellt Isabel felé, amelyben ez volt: *Néha nem tudom, miért vagyok veled.*

– Ohó. Jön valaki.

John Marx lépett be, Olivia bátyja.

Nem igazán akartam beszélgetni vele, és először úgy látszott, nem is kell, mert John mintha nem vett volna észre minket. Egyenesen a pulthoz ment, kihúzott egy széket, magas alakja meggörnyedt rajta, ahogy lekönyökölt. Mielőtt egyáltalán rendelt volna, a pincérnő már hozott is neki egy kávé.

– John szexi – észrevételezte Isabel olyan hangon, mintha ez valami hátrányos dolog lenne.

– Isabel – sziszegte Grace. – Talán kissé lejjebb tekerhetnéd az érzéketlenségi mutatódat!

Isabel a száját biggyesztette.

– Mi van? Olivia nem halt meg.

– Meg fogom kérni, hogy üljön ide hozzánk – mondta Grace.

– Jaj, ne, kérlek, ne csináld – kértem. – Akkor hazudni kell, és abban nem vagyok jó.

– De én igen – felelte Grace. – Szánalmasan fest. Mindjárt visszajövök.

Egy perc múlva megérkezett Johnnal, és visszaült mellém. John az asztal végénél ácsorgott, kissé kényelmetlenül érezhette magát, miközben Isabel épp egy pillanattal többet várt a kelleténél, s csak azután húzódott beljebb a bokszbán.

– Szóval, hogy vagy? – kérdezte Grace együtt érzően. Az asztalra könyökölt. Talán csak képzeltem a parancsoló hangot, de nem hittem. Hallottam már ezt a hangot, amikor olyasmit kérdezett, amire tudta a választ, és tetszett neki, amit tudott.

John Isabelre pillantott, aki meglehetősen tapintatlanul elhúzódtott tőle, karját az ablakpárkányon nyugtatta. Aztán John felénk hajolt.

– Kaptam egy e-mailt Oliviatól.

– Egy e-mail? – kérdezett vissza Grace. A hangja a remény, a hitetlenség és a gyöngeség épp megfelelő elegyéről árulkodott. Épp, amire az ember egy gyászoló lánytól számít, aki abban reménykedik, hogy a legjobb barátnője még életben van. Csakhogy Grace *tudta*, hogy Olivia életben van.

Élesen néztem rá.

Grace rám se hederített, még mindig ártatlanul, erőteljesen nézett Johnra.

– Mit írt?

– Azt, hogy Duluthban van. És hogy hamarosan hazajön! – John a magasba dobta mindkét karját. – Nem tudtam, hogy összecsináljam magam, vagy sikítsak a monitorra. Hogyan tehetette ezt anyával és apával? Aztán azt írja, hogy „nemsokára hazajövök”? Mintha csak egy havert ment volna meglátogatni, és most végzett. Tényleg boldog vagyok, de Grace, *annyira* haragszom rá!

Hátradólt a széken, és kissé meglepettnek tűnt, hogy ilyen sok mindent bevallott. Összefontam a karomat, és az asztalra támaszkodtam, próbáltam legyőzni a váratlanul rám törő féltékenység böködését, mert John úgy mondta ki Grace nevét, mint akiknek közük van egymáshoz. Furcsa, mit tanít a szerelem a saját hibáinkról.

– De mikor? – erősködött Grace. – Mit írt, mikor jön vissza?

John megvonta a vállát.

– Természetesen semmit azon kívül, hogy „nemsokára”.

Grace szeme csillogott.

– De *életben van*.

– Igen – mondta John, és láttam, hogy most már az ő szeme is fénylik. – A zsaruk azt mondták, hogy... tudjátok, hogy nem kellene reményeket táplálnunk... mindegy. Ez volt a legrosszabb, hogy nem tudtuk, él-e.

– Ha már szóba hoztad a zsarukat – mondta Isabel –, megmutatad nekik az e-mailt?

Grace egy nem túl kellemes pillantást vetett Isabelre, de mire John visszaneézett rá, a tekintete visszaváltzott gyengéden érdeklődővé.

A srác büntudatosnak látszott.

– Nem akartam, hogy azt mondják, talán nem is valódi. Azt hiszem... Azt hiszem, megmutatom majd. Csak mert le tudják nyomozni, nem?

– De igen – felelte Isabel, és John helyett Grace-re nézett. – Hallottam, hogy a zsaruk vissza tudják keresni az IP-címet, vagy hogy hívják. Megtalálják a körzetet, ahonnan az e-mail jött. Talán még *itt Mercy Fallsban* is.

Grace kemény hangon válaszolt:

– De ha egy internetkávézóból küldték egy elég nagy városból, mint Duluth vagy Minneapolis, akkor nem sokra mennek vele.

John közbevetett:

– Nem tudom, hogy akarom-e, hogy rúgkapálva, sikítózva visszarángassák ide Olivíát. Úgy értem, hogy már majdnem tizennyolc éves, és nem hülye. Hiányzik, de kell hogy legyen valami oka annak, hogy elment.

Mindannyian Johnra meredtünk – mindenki másért, azt hiszem. Én csak azon gondolkodtam, hogy ez egy borzasztóan figyelmes és

önzetlen mondat volt, ha kissé alulinformált is. Isabel tekintete inkább azt mondta: *te-totál-idióta-vagy?* Grace pillantása rajongást tükrözött.

– Jó testvér vagy – mondta.

John lenézett a kávéscsészéjére.

– Igen, hát nem tudhatom. Mindegy, most jobb, ha megyek. Épp órára indultam.

– Órára, szombaton?

– Műhelymunka – felelte John. – Extra kreditpontokért. Kimozdulok otthonról. – Kicsusszant a bokszból, és elővett pár dolcsit a kávéért. – Odaadnátok a pincérnőnek?

– Ja – mondta Grace. – Látunk még?

John biccentett, és távozott. Csak egy pillanat telt el a távozása után, Isabel máris visszacsusszant középre, hogy Grace szemébe nézzen.

– Azta, Grace, sose mesélted, hogy agy nélkül születnél – mondta Isabel. – Csak anélkül lehet ilyen hihetetlen baromságot csinálni.

Én nem így mondtam volna, de ugyanezt gondoltam.

Grace legyintett.

– *Pff.* Akkor küldtem, amikor legutóbb Duluthban voltam. Valami reményt akartam adni nekik. És azt hittem, hogy ettől a zsaruk majd nem keresik olyan nagyon, mert azt gondolják, hogy egy idegesítő, majdnem-nagykorú szökevény, nem pedig egy lehetséges gyilkossági vagy emberrablási eset. Látod, igenis *használtam* az agyamat.

Isabel egy kis müzlit rázott a tenyerébe.

– Hát, szerintem ki kellene maradnod ebből. Sam, mondd meg neki, hogy maradjon ki belőle.

Az egész ötlettől nyugtalan lettem, de azt mondtam:

– Grace nagyon bölcs.

– Grace nagyon bölcs – ismételte Grace Isabelnek.

– Általában – tettem hozzá.

– Talán el kellene mondanunk neki – mondta Grace.

Isabellel együtt bámultam rá.

– Mi van? A bátyja. Szereti őt, és azt akarja, hogy boldog legyen. Nem is értem a titkolózást, ha tudományos alapja van. Ja, a nagyvilág határozottan félreértené. De a családtagok? Gondolhatnátok, hogy jobban fogadják, ha irtózatoss helyett logikus.

Nem igazán voltak szavaim arra a réműletre, amit ez a gondolat ébresztett bennem. Még csak abban sem voltam biztos, hogy *miért* reagáltam így.

– Sam – szólt Isabel, és rájöttem, hogy csak ülök ott, és egyik ujjammal a sebhelyes csuklómat babrálom. Isabel Grace-re nézett. – Grace, ez a leghülyébb ötlet, amit valaha hallottam, hacsak nem az a célod, hogy Olivíát a legközelebbi mikroszkóp alá lökjük, hogy ott piszkálják és szurkálják. Ráadásul John nyilvánvalóan túl feszült ahhoz, hogy kezelje a helyzetet.

Ennek legalább volt értelme számomra. Bólintottam.

– Nem hiszem, hogy ő a megfelelő ember, akinek elmondhatod, Grace.

– Te mondtad el Isabelnek!

– Muszáj volt – mondtam, mielőtt Isabel leszállt volna a magas lóról. – A nagyobb részére már maga is rájött. Azt hiszem, a szükséges tudás vonalán kell működnünk. – Grace kezdte felvenni az üres arcki-fejezését, ami azt jelentette, hogy ideges, tehát így szóltam: – De még mindig úgy gondolom, hogy nagyon bölcs vagy. Általában.

– Általában – ismételte Isabel. – Én most lelépek. Rendesen hozzáragadtam a műanyag üléshez.

– Isabel – mondtam, amikor felállt. Furcsán nézett rám, mintha eddig még sosem szólítottam volna a nevéen. – El fogom temetni. A farkast. Talán ma, ha a talaj nem fagyos.

– Nem kell kapkodni – felelte. – Nem megy sehová.

Amikor Grace felém hajolt, megint az orromba szökött a rothadás szaga. Azt kívántam, bár jobban megnéztem volna a fotót Isabel telefonján. Azt kívántam, hogy bár lenne sokkal egyértelműbb a farkas halálának természete. Egy életre elegendő volt a rejtélyekből.

Nyolcadik fejezet

Sam

EMBER VOLTAM.

Másnap, miután eltemettem a farkast, hideg volt, a minnesotai március teljes pompájában tombolt: egyik nap a hőmérséklet mínusz egy fokig emelkedett, a következőn alig volt mínusz tíz-tizenkettő. Elképesztő, milyen melegnek tűnt a nulla fok két hónap kemény mínusz után. Sosem kellett ilyen hideggel szembenéznem emberi bőrben. Aznap keserű hideg volt, annyira messze volt a tavasz, amennyire csak lehetett. A ragyogó, piros magyalbogyókat kivéve nem voltak színek sehol a világban. A lélegzetem megfagyott, a szemem kiszáradt a hidegtől. A levegőnek olyan szaga volt, mint farkaskoromban, de mégsem voltam az.

A tudás megindított és fájt.

Egész nap csak két vásárló járt a könyvesboltban. Azt fontolgattam, mit csinálok majd munka után. Legtöbbször, ha a műszak véget ért, mielőtt Grace végzett volna az iskolában, inkább az üzlet galériáján időztem egy könyvvel, mint hogy hazamenjek az üres Brisbane-házba. Grace nélkül az csak várakozóhely volt, tompa fájdalom a bensőmben.

Ma a fájdalom követett a munkába. Már írtam egy dalt – csak egy dal darabkáját – *Titok-e az, amit ember nem firtat/mi nem hordoz veszélyt, bárha kitudódhat: / éppúgy élsz és érzel, éppúgy ver a szíved, / ismervén a „titkom”, mit elárultam néked.* – leginkább csak egy dal reményét. A kassza mögött ücsörögtem, és egy Roethke-kötetet olvastam. A műszak hamarosan véget ér, és Grace későig tanul. A pillantásom az odakint lebegő apró hópelyhekre tévedt Roethke szavai helyett: „*Sötét a fényem, s vágyam még sötétebb. / Lelkem hőségtől veszett légy, donog / A párkányon. Én melyik én vagyok?*”² Lenéztem a könyv lapján az újaimra, a csodálatos, becses kincsekre, és büntudatom támadt a névtelen akarás miatt, ami megfertőzött.

Az óra elketyegte az ötöt. Általában ilyenkor zártam be a bejárati ajtót, átfordítottam a táblát a ZÁRVA – RÖGTÖN JÖVÖK feliratra, és kimentem a hátsó ajtón a Volkswagenemhez.

De ezúttal nem így tettem. Ezúttal bezártam a hátsó ajtót, fogtam a gitártokot, és kimentem a bejárati ajtón, kissé megcsúsztatva a jeges küszöbön. Felvettem a sapkát, Grace félresikerült kísérletét, hogy szexi legyek, miközben a fejemet is melegen tartom. A járda közepére lépve figyeltem, ahogy apró pelyhek szállingóznak a néptelen utcára. Ameddig csak elláttam, régi hókupacok hevertek foltos szobrokként. Jégcsapok rajzoltak csorba mosolyt az üzletek homlokzatára.

A szememet csípte a hideg. Tenyérrel felfelé kinyújtottam a kezeimet, és figyeltem, ahogy a hó elolvad a bőrömon.

Ez az élet nem volt valódi. Ezt az életet egy ablakon át figyeltem. Ezt az életet a tévében néztem. Nem tudtam visszaemlékezni, hogy volt, amikor nem bújtam el ez elől.

Fáztam, a kezemben egy marék hó, és ember voltam.

² Ferencz Győző fordítása

A jövő előttem nyújtózott, végtelenül és egyre növekedve, és az enyém volt, úgy, ahogy azelőtt soha.

Hirtelen eufória öntött el, szélesen vigyorogtam a kozmikus lot-tón, amelyen megütöttem a főnyereményt. Mindent kockára tettem, és mindent megszereztem, és itt voltam, e világból való, ebben a világban. Hangosan felnevettem, senki sem hallott, csak a hópolyhek közönsége. Leugrottam a járdáról, bele a szürkülő hókupacba. Meg-részegültem a saját emberi testem valóságától. Egy egész életnyi tél, sapka, hideg ellen felhajtott gallér, kivörösödő orr, szilveszteréjszakai virrasztás. A teherautók csúszós keréknyomaiban korcsolyázva az úton, keresztülkeringőztem az utcán, a gitártokot forgattam magam körül, hullott a hó, és rám dudált egy kocsi.

Integtettem a sofőrnek, és felugrottam a szemközi járdára. Levertem a ropogós havat minden egyes parkolóóráról, amely mellett elmentem. A nadrágom megfagyott a cipőmbe gyűlt hótól, az ujjaim elgémbe-redtek és vörösek voltak, és még mindig én voltam. Mindig én.

Megkerültem a háztömböt, míg a hideg el nem vesztette az újdonságát, és visszafutottam a kocsimhoz, majd az órára néztem. Grace még iskolában lehetett, és nem volt kedvem kockáztatni, hogy a házhoz érve valamelyik szülőjét találom otthon helyette. A kínos jelző még csak körül sem írta azt a beszélgetést. Minél nyilvánvalóbbá vált a kapcsolatunk Grace-szel, annál kevesebbet tudtak mondani nekem a szülei. És fordítva. Ezért inkább Beck házához mentem. Még ha nem is remélhettem, hogy bármelyik farkas átváltozott már, pár könyvemet összeszedhettem. Nem voltam nagy rajongója a krimiknek, amelyek Grace polcain sorakoztak.

Az országúton hajtottam a halódó, szürke fényben az út szegélyéhez törleszkedő Boundary-erdő mellett, míg el nem értem a Beck házához vezető kihalt utcát.

Beálltam az üres felhajtóra, kiszálltam a kocsiból, és nagy levegőt vettem. A fáknek itt más illatuk volt, mint Grace-ék háza mögött – itt teli volt a levegő a nyírfák éles, téli zöld illatával, és a tó melletti nedves föld összetett szagával. Ki tudtam venni a falka csípős pézsmailatát is.

Megszokásból a hátsó ajtóhoz mentem, a friss hó nyikorgott a talpam alatt, és a farmerom szára tapadt. Miközben hátra kerültem, végighúztam az ujjaim hegyét a ház mellett nőtt bokrok tetejére hullott havon. Vártam a hányingert, amely azt jelentette, hogy át fogok változni. De nem jött.

A hátsó ajtónál tétováztam. Kinéztem a havas hátsó udvarra és az erdőre. Ezernyi emlék élt az ajtótól az erdőig húzódó földterületen.

Visszafordultam az ajtóhoz, és láttam, hogy nincs sem igazán nyitva, de zárva sem, csak annyira csukták be, hogy ne nyissa ki a változó széljárás. A kilincse pillantottam, és vörös maszatot láttam rajta. Az egyik farkas, aki nagyon, nagyon hamar változott át – biztosan ez történt. Csak az új farkasok egyike változhatott emberré ilyen korán, és még ők sem remélhették, hogy megtarthatják az alakjukat, amíg jeges hó borítja a talajt.

Kinyitottam az ajtót, és megszólaltam:

– Hahó! – A konyhából zörgést hallottam. A hangtól, a járólapon hallatszós kaparászástól és csoszogástól nyugtalanná váltam. Próbáltam kigondolni valamit, ami megnyugtató egy farkasnak, és nem örültség egy embernek. – Akárki is vagy, én ide tartozom.

Befordultam a félhomályos konyhába, aztán megálltam a konyhasziget szegélyénél, amikor megéreztem a tó vizének áporodott szagát. Átnyúltam a pulton, hogy felkapcsoljam a villanyt, és megkérdeztem:

– Ki van ott?

Egy lábat láttam – csupasz, koszos emberi lábat –, a konyhasziget mögül lógott ki, és amikor megrándult, én is megugrottam rémületemben. A pultot megkerülve egy srácot találtam az oldalán fekvé, összegömbölyödve. Erősen reszketett. Sötétbarna haja sárosan csomósodott össze, és kinyújtott karján tucatszámú kis sebet láttam, az erdőn keresztül megtett, védtelen út bizonyítékaként. Farkasként búzlótt.

Az eszemmel tudtam, hogy biztos Beck egyik új farkasa tavalyról. De amikor arra gondoltam, hogy Beck kiválasztotta, furcsa bizsergés futott át rajtam. Rájöttem, hogy a farka vadonatúj tagja, hosszú idő óta az első.

Felém fordította az arcát, és bár fájdalmai lehettek – emlékeztem erre a fájdalomra –, az arckifejezése meglehetősen rendezett volt. És ismerős. Az arccsontok állig futó brutális vonala, a résre nyílt ragyogó, zöld szem idegesítően ismerős volt, és olyan névhez kapcsolódott, amely a tudatom peremén volt. Sokkal hétköznapibb körülmények között tudnám, gondoltam, de akkor és ott csak az agyam hátsó részében motoszkált.

– Most vissza fogok változni, ugye? – kérdezte, és a hangjától kissé zavarba jöttem. Nemcsak a hangszínétől, amely meglehetősen komoly volt, és idősebb, mint amire számítottam, hanem a hanglejtésétől is. Tökéletesen egyenletes, a válla reszketése és lassan elfeketedő körmei ellenére.

A fejéhez térdeltem, próbáltam kieroitetni a számon a szavakat. Úgy éreztem magam, mint egy kölyök, aki felvette az apja ruháját. Máskor Beck lett volna, aki elmagyarázza egy új farkasnak, nem én.

– Igen, visszaváltozol. Még mindig túl hideg van. Figyelj... Legközelebb, amikor átváltozol, keresd meg a fészert az erdőben...

– Láttam – mondta. A hangja kezdett morgásba fordulni.

– Van odabent egy kályha, meg némi élelem és ruhák. Próbáld a SAM vagy az ULRİK feliratú dobozokat, azokban valaminek paszszolnia kell rád. – Valójában, gondoltam, nem tudom, hogy igen vagy nem. A srácnak széles válla volt, és olyan izmai, akár egy gladiátor-nak. – Ott nem olyan jó, mint itt, de megúszod a szedertüskéket.

Rám vetette ragyogó pillantását, és a cinizmus láttán rádöbentem, hogy nem adott rá semmi okot, hogy azt higgyem, a sebek zavarják.

– Kösz a tippet – mondta, és a bennem rekedt szavak megsavanyodtak a számban.

Beck azt mondta, hogy a három új farkast toborozta – hogy tudták, mibe keverednek. Eddig nem gondolkodtam rajta, hogy milyen ember választaná ezt az életet. Valaki, aki önként és egyre inkább elveszíti magát, míg végül búcsút int az egésznek. Egyfajta öngyilkosság volt, valóban, és amint eszembe jutott a szó, egészen másképpen néztem a fickóra. Miközben az újonc teste a padlón rángatózott, az arcvonásait még mindig uralta – várakozás volt az arcán, ha volt valami egyáltalán. Csak most volt időm észrevenni a régi sebeket a karján, mielőtt a bőre farkasbőrre vált volna.

Sietve kinyitottam a hátsó ajtót, hogy a farkas, amely barnás és sötét volt a félhomályban, kimenekülhessen a hóba, el a konyha túl emberi berendezésétől. Ez a farkas azonban nem iramodott az ajtó felé, ahogy a többi tette volna. Ahogy *én* tettem volna farkasként. Ehelyett lassan ellépdelt mellettem lehorgasztott fejjel. Csak addig állt meg, amíg zöld szemével egyenesen a szemembe nézett. Nem kaptam el a pillantásom, és végül kisurrant az ajtón. Még egyszer megállt a hátsó udvaron, hogy vizsgálódva megnézzen magának.

Távozása után sokáig kísértett a látványa: a könyökhajlatában éktelekű szúrt sebek, az öntelt pillantás, az ismerős vonások.

Visszatértem a konyhába, hogy feltakarítsam a vért és a mocskot a padlóról. Megpillantottam a kövön heverő pótkulcsot. Visszatettem a rejtkehelyére a hátsó ajtónál.

Mindeközben úgy éreztem, hogy figyelnek, ezért megfordultam. Arra számítottam, hogy az új farkast látom majd az erdő szélén. De helyette egy nagy, szürke farkas állt ott, a tekintete rezzentlenül fúródott a szemembe. Egészen máshogyan volt ismerős.

– Beck – suttogtam. Nem mozdult, de az orrlyukai dolgoztak, ugyanazt szagolta, amit én: az új farkast. – Beck, mit hoztál nekünk?

*A szemük, emberi szem
farkaskoponyában, a vízre emlékeztet:
mint a víz tiszta kéksége, úgy tükrözi
a tavaszi eget, az esőben habzó patak
barnáját, a nyári tó zöldjét, amikor
az algák virágozni kezdenek, a hótól
elfojtott folyó szürkéjét. Akkoriban
csak Sam sárga szeme figyelt engem
az esőáztatta nyírfák közül, de most
az egész falka tekintetének súlya rám
nehezedik. A tudott dolgok súlya,
a kimondatlanoké.*



Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – p•nt neked

szívfacsaró